

OS 400 GOLPES

TITULO ORIXINAL *Les Quatre cents coups (Les 400 coups)*

ANO 1959

DURACIÓN 94 min.

PA S

DIRECTOR François Truffaut

GUI N François Truffaut & Marcel Moussy

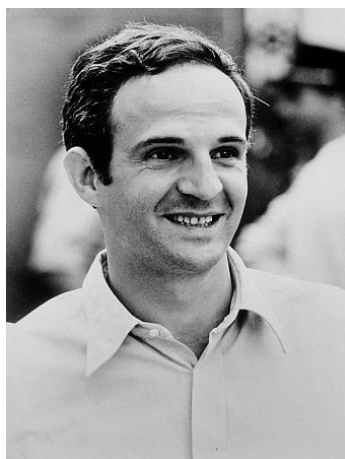
MÚSICA Jean Constantin

FOTOGRAFÍA Henri Decae (B &W)

REPARTO Jean-Pierre L aud, Claire Maurier, Albert R my, Guy Decombe, Georges Flamant, Patrick Auffay

PRODUCTORA Les Films du Carrosse

Os 400 golpes, por Víctor Rivas Morente

Os 400 golpes   a película máis emblemática da *Nouvelle Vague* francesa, sobre todo pola actividade crítica do seu director. A película conseguiu o premio   mellor director no festival de Cannes de 1959 e supuxo unha verdadeira revolución dentro do panorama xeral do cine francés e europeo. Nela Truffaut realiza un retrato sentimental da infancia de Doniel, un rapaz que amosa unha clara vontade de independencia e rebeldía en consonancia perfecta co espírito e a vontade creadora do director.   desa unidade de onde nace a beleza desta película, un retrato sinxelo e humano da infancia. A veracidade do relato cons guese mediante a utilización dunha posta en escena transparente, onde o que verdadeiramente importa son os movementos das personaxes, e onde se escapa conscientemente do efectismo. A elo axuda a prodixiosa fotografía, chea dunha

fría neutralidade que enfatiza a presenza da cidade e as súas r as, e a banda de r idos, cun admirable repertorio de sons urbanos.

Truffaut emprega, de forma subli ada, o *travelling* e os encadres de cámara dinámicos. As panorámicas son abundantes, así como a presenza de certas secuencias, de marcado subxectivismo, onde fai uso da cámara en man. A *Nouvelle Vague* acudiu a formas artesanais e baratas de planificación, amosando o seu espírito artístico, alleo   manierismo imperante na súa época. Na súa posta en escena, Truffaut remite  s súas referencias cin filas (cartazos, comentarios das personaxes sobre películas ou libros, iconos culturais) e amósanos un magnífico exemplo de liberdade expositiva, coa elección dunha personaxe conflictiva dentro dun entorno hostil que debido   súa tenrura e inxenuidade non nos resulta tan desagradable.

Trátase dunha película que desenvolve o eterno conflito entre o real e as ilusións, dende a  ptica dun neno. Non se trata, como moi a miúdo se ven defendendo, dun cine individualista e alleo   crítica social. As institucións familiares, escolares e carcerarias son postas en dúbida, senón criticadas abertamente. Fronte a rixidez dunha educación baseada na obediencia, Truffaut propón a vontade de vivir e gozar do tempo. De a  as correr as de Doniel pola cidade, o seu descubrimento da literatura ou a súa paixón por coñecer o amor. Todo elo demostra o talante vitalista do autor.

Truffaut, coa súa primeira película, rompeu os moldes temáticos do cine francés. Propuxo unha nova reflexión sobre os valores sociais que imperaban na súa época, e definiu un novo romanticismo. O cine de Truffaut é necesario pola súa proposta temática, e non tanto polos seus achados visuais, moito menos radicais que os que amosou Godard en *Ó final da escapada*, pero máis profundos pola súa limpeza. O que en Godard pode ser descrito como exhibicionismo, en Truffaut trátase de necesidade: a súa proposta formal está en todo momento condicionada polo que narra; o como e o que únense, entrelázanse, formando un único relato. Si Godard resulta presuntuoso e frío, Truffaut aparece próximo e sinxelo. Pero ambos participan dunha mesma vontade: a liberdade creativa.

Os 400 golpes, por Ángel Lapresta

Se non é a primeira, sí que *Os 400 golpes* pode ser considerada como unha das claves que consagrarán o camiño da *Nouvelle Vague*. E sen dúbida algunha estamos ante un dos puntos de inflexión da arte cinematográfica. Partindo da base de que a propia corrente vangardista caracterízase polo heteroxéneo da súa nómina – se ben é certo que cunhas bases comúns moi sólidas: non ó “*cine calita*”, e si ó cine natural espontáneo – é ante todo a evidente pedra angular sobre a que se soporta o movemento. Incluso o propio Truffaut habitualmente deambulará por diversos xéneros dunha maneira libre e tal vez confusa para entender a súa traxectoria.

A historia (parece que autobiográfica) amósanos “sinxelamente” un rapaz de trece anos na súa vida cotiá do París coetáneo, o clásico rapaz desubicado das normas sociais. Fillo de nai solteira, ó que o “consentido” marido desta adopta como propio, atoparase coa precariedade dun fogar de compromiso no que evidentemente sobra. A súa forma libre de entender a existencia faralle ser o referente negativo da escola – xunto co seu admirado amigo, un neno ben pero igual de estéril -. Os continuos tumbos do rapaz terminarán por incluír a omnipotente e reparadora xustiza, para terminar de arranxar o proceso.

Sen cargar as tintas sobre ninguén en concreto, Truffaut critica un tras outro, sutil pero claramente, a tódolos engrenaxes da sociedade – familia, educación, xustiza, etc. – o desenlace de marxinación do seu “alter ego” Antoine Doinel na busca de encaixar a súa pequena rebeldía na vida diaria.